

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobkyně: **T. L. H.**, narozená dne X
trvale bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vyšehradská 415/9, 120 00 Praha 2
proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2024, č.j. CPR-8288-4/ČJ-2024-930310-V240

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“) ze dne 9. 4. 2024, č. j. CPR-8288-4/ČJ-2024-930310-V240 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 12. 1. 2024, č. j. KRPA-17309-17/ČJ-2024-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 12 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského království, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy Evropská unie a smluvní státy“) a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy cizinec vycestuje z území členských států Evropské unie a smluvních států, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; správní orgán I. stupně dále rozhodl, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně namítala, že správní orgán nedostatečně zjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno v § 3 správního řádu. Vzhledem k tomu, že řízení o správním vyhoštění je řízením, ve kterém má být z úřední povinnosti uložena povinnost, má správní orgán navíc povinnost dle § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobkyně, skutečnosti ve prospěch ale opomněl zjišťovat, respektive zjištěné skutečnosti nezohlednil. Došlo také k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobkyně.
4. Forma i délka uloženého opatření jsou nepřiměřené a neadekvátní okolnostem případu, odporují zásadě proporcionality a právní jistoty. Zejména délka správního vyhoštění nebyla řádně odůvodněna a je zcela nepřiměřená. Jednalo se jen o exces, o přestupkové jednání ve formě pokračování u jinak bezúhonné a společensky nezávadné žalobkyně, což nebylo zohledněno. Žalobkyně se správním orgánem spolupracovala. Je nutno vážít následky správního vyhoštění na život cizince, zejména zásadní stigma, které na cizinci ulpívá, a problémy, které mu způsobí v budoucím životě, a volit řešení, které okolnostem odpovídá co nejlépe a představuje co možná nejmenší zásah do jeho práv. Přiměřenost rozhodnutí nelze opírat pouze o skutečnost, že má žalobkyně v zemi původu zázemí a má se tedy kam vrátit, jak to správní orgán činil, na takové rozhodnutí je třeba nahlížet jako na nepřezkoumatelné z důvodu nedostatku důvodů, o které se opírá, ohledně zázemí v zemi původu nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav.
5. Dále žalobkyně konstatovala, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Rozhodnutí je poměrně formalistické, nepokrývá konkrétní situaci a v podstatě jen paušálně prochází jednotlivé regulativy, nepřihlíží k negativnímu zásahu, které bude mít na život žalobkyně, která je v ČR poměrně dobře integrovaná, má zde sociální vazby v širším slova smyslu (byť ne nejbližší rodinu) a je již vyššího věku, bude pro ni proto velmi obtížné s ohledem na

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

problematický způsob nabírání nových žádostí v zemi původu se do ČR vrátit po více než roce zpět. Žalobkyně je bezúhonná a vyjma daného excesivního jednání o ní neexistuje negativní poznatek. Vyhoštěním navíc zaniká také její oprávnění pobývat i v jiných státech EU a je jí tak značně omezena svoboda pohybu i tam, kde se protiprávního jednání nedopustila.

6. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí a soud uložil žalovanému nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, v rámci řízení byly zjištěny a doloženy podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobkyně. K žalobním námitkám odkázal na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí, neboť ve správním řízení bylo dostačujícím způsobem vypořádáno vše, co během něj vyšlo najevo. Měl tak za to, že se dostatečně vypořádal i s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 174a téhož zákona. Byl přesvědčen, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, ze své strany neshledal žádné porušení zákonných ustanovení. Navrhnul zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

8. Dle úředního záznamu ze dne 11. 1. 2024 hlídka Policie ČR téhož dne při provádění svých úkolů vyzvala žalobkyni k prokázání své totožnosti, což žalobkyně učinila svým cestovním pasem, nebyla však schopna uvést jakékoli povolení k pobytu na území ČR. Lustrací v CIS bylo zjištěno, že dne 19. 5. 2021 bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 2. 2021, č. j. KRPP-138460-16/ČJ-2020-030022 o povinnosti žalobkyně opustit území (toto rozhodnutí je též součástí správního spisu). Vzniklo tak důvodné podezření, že se žalobkyně nachází na území ČR neoprávněně a tato byla následně zajištěna.
9. Dne 11. 1. 2024 bylo se žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců na základě skutečnosti, že na území pobývala bez platného oprávnění k pobytu, k čemuž nebyla oprávněna.
10. Žalobkyně dne 11. 1. 2024 při svém výslechu uvedla, že do schengenského prostoru a do ČR naposledy přicestovala někdy v roce 2020 na základě cestovního dokladu a platného víza za účelem sloučení s manželem. Dříve měla povolení k pobytu, pobyt za účelem sloučení jí ale nebyl prodloužen, manžel je momentálně ve Vietnamu a na území členských států Evropské unie a smluvních států nemá žádnou formu pobytu. Po tom, co jí skončilo povolení k pobytu, se situaci snažila nějak řešit, ale neúspěšně, dostala rozhodnutí o povinnosti opustit území, proti kterému se neúspěšně odvolala, poté nevycestovala, protože neměla peníze. Ve Vietnamu byla naposledy v roce 2020. V ČR bydlí u kamarádky, přesnou adresu nezná. K rodinnému stavu uvedla, že je vdaná a má čtyři dospělé děti, rodinu má ve Vietnamu a je s ní v pravidelném kontaktu, na území Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

ČR žádnou rodinu ani jinou blízkou osobu nemá. V ČR nemá stálou práci, pracuje všude možně, pouze brigádně. Nevlastní zde žádný majetek, nemá zde žádné vazby, závazky ani pohledávky. Uvedla, že je zdravá, disponuje dostatečnými finančními prostředky, v domovském státě se má kam vrátit a nemá překážku vycestování, vycestuje dobrovolně, nic jí tam nehrozí.

11. Dle závazného stanoviska k možnosti vycestování ze dne 12. 1. 2024, ev. č. ZS56934 je vycestování žalobkyně do Vietnamu možné.
12. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně žalobkyni uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států v délce 12 měsíců. Shledal, že žalobkyně na území pobývala od 20. 7. 2021 do 11. 1. 2024 bez platného oprávnění k pobytu, přestože k tomu nebyla oprávněna, jelikož dne 20. 5. 2021 žalobkyni začala plynout lhůta k vycestování stanovená v rozhodnutí ze dne 12. 2. 2021, č. j. KRPP-138460-16/ČJ-2020-030022, které bylo potvrzeno rozhodnutím ze dne 20. 5. 2021, č. j. CPR-7778-3/ČJ-2021-930310-V240 a téhož dne nabylo právní moci (rovněž součástí správního spisu). Správní orgán po posouzení individuálních okolností případu žalobkyně nehledal nepřiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Ze spisového materiálu nezjistil takové rodinné, soukromé, kulturní či sociální vazby k území ČR, které by mohly být rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy, nesdílí společnou domácnost s občanem EU, na území není žádná osoba, ke které by žalobkyně měla vyživovací povinnost nebo ji měla v péči, k území ČR nemá rozsáhlé majetkové, společenské či kulturní vazby. K zemi původu má stále vazby, žije zde celá její rodina, se kterou je v kontaktu, je dospělou zdravou osobou. Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, je-li dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejného pořádku a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života. Žalobkyně pobývala na území od 20. 7. 2021 bez platného oprávnění k pobytu, je proto třeba zvažovat závažnost deliktu či jiného rizika, které pro veřejný zájem představuje, ve vztahu k vazbám na území České republiky. V případě žalobkyně převážil veřejný zájem a správní vyhoštění je přiměřeným zásahem. Vietnam je pro ni bezpečná země, kde ji nehrozí skutečné nebezpečí, což sama uvedla během výslechu, možnost vycestování byla potvrzena také závazným stanoviskem ev. č. ZS56934, uvedla, že vycestuje dobrovolně. Co se týče doby 12 měsíců, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, při jejím stanovení vzal správní orgán I. stupně v potaz skutečnost, že žalobkyně po celou dobu řízení spolupracovala a vypovídala, na druhou stranu je tato doba adekvátní s ohledem na aktuálnost a závažnost jejího protiprávního jednání, kdy si byla plně vědoma neoprávněnosti svého pobytu na území.
13. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 22. 1. 2022 odvolání, které následně doplnila. Namítala, že v rozhodnutí absentuje konkrétní a individualizované odůvodnění délky zákazu pobytu, není jasné, v čem je spatřován zájem žalobkyni vyhostit na tak dlouhou dobu, což zapříčiňuje jeho nepřezkoumatelnost. Také není zřejmé, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k závěru, že zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně je přiměřený, tento závěr je nesprávný, správní orgán I. stupně se nezabýval všemi jednotlivými skutečnostmi ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Postupoval v rozporu s § 2 odst. 1, § 3, § 68 odst. správního řádu, § 119a odst. 2, § 174a zákona o pobytu cizinců a judikaturou NSS.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

14. Napadeným rozhodnutím ze dne 12. 1. 2024 bylo žalovaným potvrzeno prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný považoval skutkový stav za dostatečně zjištěný a závěry za dostatečně odůvodněné, v postupu správního orgánu I. stupně neshledal pochybení. Měl za prokázané, že žalobkyně od 20. 7. 2021 do 11. 1. 2024 pobývala na území České republiky neoprávněně. Předtím na území pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s platností do 9. 6. 2016, dne 1. 6. 2016 podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, která byla pravomocně zamítnuta dne 11. 8. 2020, do této doby tedy pobývala na území zákonně na základě tzv. fikce pobytu. Podala sice další žádost dne 28. 4. 2020, která byla zamítnuta až dne 26. 3. 2022, ta ji však neopravňovala k setrvání na území, s čímž byla srozuměna, neboť dne 12. 2. 2021 jí bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU z důvodu neoprávněného pobytu, kterým byla stanovena lhůta k vycestování v délce 60 dnů od právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí o povinnosti opustit území bylo pravomocně potvrzeno dne 20. 5. 2021 a žalobkyně měla vycestovat do 19. 7. 2021. K námitce ohledně nepřiměřenosti doby, po kterou nelze umožnit vstup na území, žalovaný uvedl, že doba byla stanovena v dolní polovině zákonného rozpětí, jehož maximální hranice je 5 let, s ohledem na skutečnosti zjištěné jak ve prospěch, tak v neprospěch žalobkyně. V žádném případě se nejednalo o krátkou dobu neoprávněného pobytu, žalobkyně na území ČR neoprávněně pobývala cca 2 a půl roku, přičemž tohoto protiprávního jednání se dopouštěla zcela vědomě, neboť v roce 2021 jí bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o povinnosti opustit území a byla tedy srozuměna s tím, že musí vycestovat, což ovšem neučinila. Nelze ani k přihlédnout k jejímu tvrzení, že na vycestování neměla peníze, to ji neomlouvá, v protokolu o výsledku navíc uvedla, že se živí brigádami a peníze má. Svou pobytovou situaci měla aktivně řešit, což neučinila a její pobyt byl zjištěn až činností policie. Neplatí ani, že by byla společensky nezávadový a bezúhonný člověk, když dlouhodobě zcela vědomě porušovala právní předpisy, vydělávala peníze bez příslušného oprávnění. Žalovaný tak došel k závěru, že správní orgán I. stupně byl k žalobkyni naopak benevolentní a vzhledem k délce neoprávněného pobytu nic nebránilo tomu, aby stanovil dobu vyhoštění v horní polovině zákonného rozmezí. Z dikce § 119 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že správní orgán je při naplnění zmíněných znaků povinen rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, korektivem jsou mezinárodní závazky a podmínka přiměřenosti daného rozhodnutí. Žalovaný neshledal, že by rozhodnutí bylo nepřiměřený zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně, správní orgán I. stupně provedl hodnocení přiměřenosti a své závěry, se kterými se žalovaný plně ztotožňuje, řádně prezentoval a odůvodnil (zejména str. 3-4 prvostupňového rozhodnutí). Žalobkyně je v produktivním věku, zdravá, na území ČR nemá žádný majetek či vazby, ani rodinné. Celá její rodina, tj. manžel i děti, žije v její domovské zemi, je s nimi v kontaktu a má se tak kam vrátit. Svůj rodný jazyk ovládá, uvedla, že jí nic nebrání ve vycestování a vycestuje dobrovolně. Rozhodnutí o správním vyhoštění tak není nepřiměřené, s ohledem na zjištěné skutečnosti v případě žalobkyně převyšuje zájem státu na dodržování právních předpisů před ochranou soukromého a rodinného života.

V. Hodnocení Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“) a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

16. Žalobkyně při jednání dne 31. 5. 2024 setrvala na svém stanovisku, žalovaný se z jednání omluvil a souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti.
17. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského království, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
18. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.*
19. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
20. V dané věci žalobkyně nepochybně, že na území České republiky pobývala od 20. 7. 2021 do 11. 1. 2024 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna. Tím naplnila skutkovou podstatu dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
21. Dle konstantní judikatury správních soudů pak aplikace ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit, (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2020, č. j. 1 Azs 392/2020-22). V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobkyně se vytýkaného jednání dopustila, ve výše specifikované době pobývala na území ČR nelegálně, uvedené skutečnosti byly jednoznačně prokázány, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobkyně. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobkyně netvrdila žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jejího soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny (k tomu viz níže). Správní orgány tudíž nepochybily, pokud přistoupily k uložení správního vyhoštění.
22. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí. Např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. „*Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.“ (podržení doplněno – pozn. soudu)*

23. Správní orgány se možným dopadem přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobkyně zabývaly dostatečně a skutkový stav byl zjištěn v potřebném rozsahu. Použily příslušnou právní úpravu, kterou správně aplikovaly na konkrétní okolnosti daného případu. Vycházely zejména ze skutečností tvrzených samotnou žalobkyní. Ta je dospělou, zdravou a plně soběstačnou osobou v produktivním věku, na území ČR si nevytvořila žádné rozsáhlé společenské či kulturní vazby, nevlastní zde žádný majetek a vzhledem k tomu, že jako osoba bez pobytového oprávnění nemůže na území ČR vykonávat pracovní či jinou dani podléhající činnost, nelze v jejím případě hovořit ani o žádných ekonomických vazbách. V zemi původu má žalobkyně celou rodinu, včetně manžela a dětí, se kterými je v pravidelném kontaktu, hovoří tamním jazykem a nic nebrání jejímu opětovnému začlenění do společnosti. Ostatně, sama uvedla, že se chce do země původu navrátit, ale z důvodu nedostatku finančních prostředků tak v minulosti nemohla učinit. Na druhou stranu se žalobkyně na území ČR dopustila protiprávního jednání, když (od 20. 7. 2021 do 11. 1. 2024) neoprávněně pobývala na území po dobu dvou a půl let. Správní orgány tak s ohledem na uvedené skutečnosti došli k závěru, že správní vyhoštění není v případě žalobkyně nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, s čímž se soud ztotožňuje. Žalobkyně si na území České republiky nevytvořila žádné významné vazby, pohybovala se převážně ve vietnamské komunitě. V předchozích letech zde žila společně se svým manželem, který

však před rokem 2021 odcestoval do Vietnamu, kde žije i celý zbytek rodiny žalobkyně a ona sama uvedla, že jí v návratu do země původu nic nepřekáží.

24. Žalobkyně přitom ani v žalobě konkrétně neuvedla jiné okolnosti svého soukromého a rodinného života, které by správní orgány již nezohlednily ve svých rozhodnutích. Správní orgány proto z hlediska zjišťování skutkového stavu nijak nepochybily a nelze souhlasit s argumentací žalobkyně, dle které správní orgány dostatečně nezohlednily specifika případu.
25. K negativnímu zásahu, jenž na život žalobkyně může správní vyhoštění mít, soud ve shodě s žalovaným uvádí, že určitý zásah do soukromého a rodinného života nepopírá. Osoba žijící na území po dobu několika let si zpravidla na tomto území nějaké vazby vytvoří, správním vyhoštěním pak hrozí jejich zpřetrhání, což je ale v určité míře z povahy věci nevyhnutelné. Zároveň ale nelze opomenout zájem státu na tom, aby se na jeho území pohybovali pouze cizinci, kteří se řídí jeho právními předpisy. Proto mají správní orgány u každého konkrétního případu povinnost hodnotit, zda veřejný zájem na vyhoštění cizince může převážit nad zájmem na ochraně jeho soukromého a rodinného života. V případě žalobkyně správní orgán dostatečně zdůvodnil, proč zájem na ochranu veřejného zájmu převáží.
26. Co se týče namítaného následku správního vyhoštění, který spočívá v nemožnosti cizince cestovat po státech společenství, nelze než poznamenat, že právě to je jeho smyslem. Jedná se totiž o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec nezdržoval na území státu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52), respektive na území členských států Evropské unie a smluvních států. Žalobkyně právní předpisy porušovala vědomě, měla proto předpokládat, že následkem bude právě správní vyhoštění, s nímž je spjat také zákaz vstupu na území členských zemí Evropské unie a smluvních států.
27. Žalobkyně dále nesouhlasí s délkou správního vyhoštění, kterou považuje za nepřiměřenou a neadekvátní okolnostem případu.
28. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, je třeba konstatovat, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.*“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
29. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, objektivně zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící v její prospěch i neprospěch, vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

zákona o pobytu cizinců, posoudily druh a závažnost protiprávního jednání žalobkyně. Ve prospěch žalobkyně přičetly to, že po celou dobu řízení se správními orgány spolupracovala a vypovídala. Na druhou stranu ale zohlednily také to, že žalobkyně na území ČR bez pobytového oprávnění pobývala vědomě, a to po relativně dlouhou dobu (dva a půl roku), a na neoprávněnost jejího pobytu policie přišla v rámci své vlastní činnosti, lze tedy předpokládat, že pokud by žalobkyně nebyla kontrolována policií, ve svém neoprávněném pobytu by pokračovala.

30. Nelze souhlasit s tvrzením žalobkyně, že se v jejím případě jednalo o exces a jinak je bezúhonnou a společensky nijak závadovou nebo nebezpečnou osobou. V době svého neoprávněného pobytu totiž porušovala právní předpisy i tím, že brigádně pracovala, přestože nebyla oprávněna vykonávat jakoukoli výdělečnou činnost. Tedy, vědomě, dlouhodobě a opakovaně porušovala právní předpisy České republiky a její chování spočívající v neoprávněném pobytu tak nelze považovat za exces z jinak řádného způsobu života.
31. Soud má po zhodnocení výše uvedených skutečností za to, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v délce dvanácti měsíců je zcela adekvátní a zohledňující všechny individuální okolnosti na straně žalobkyně. Toto opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů, jedná se o opatření v rámci dolní poloviny možné zákonné sazby. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017-29, v němž byla akceptována doba správního vyhoštění v délce dvanácti měsíců za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin či na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, kdy byla akceptována délka správního vyhoštění dvanáct měsíců za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů. Dále soud poukazuje např. na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2021, č. j. 19 A 46/2020-25 (neoprávněný pobyt jeden měsíc a správní vyhoštění na dvanáct měsíců) či ze dne 10. 11. 2020, č. j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt devět dnů a správní vyhoštění na dvanáct měsíců). Za daných okolností se tak doba dvanáct měsíců v žádném případě nejví jako excesivní. Naopak byli žalovaní a správní orgán I. stupně při stanovení délky správního vyhoštění vzhledem k délce protiprávního pobytu přesahující dva roky spíše benevolentní, jak vyplývá z výše uvedeného, soudy takovou délku vyhoštění akceptují i u výrazně kratší doby neoprávněného pobytu.
32. S ohledem na výše uvedenou soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. května 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.